

Bog živi našiga milostljiga kneza in škofa Antona
Alojzja — iskreniga domorodca! Dr. B.

Slava krajnskimu regimentu!

Alo v Ljubljano
Fantje vi z mano!
Svitli nas Cesar soldatov želi.

Dva bataljona našiga domorodniga regimenta sta nas zapustila, kakor nam je mila pesmica v poslednjim listu na znanje dala. Pervi bataljon je odšel na vsih Svetnikov dan, zjutrej ob polosmih, drugi pa v sredo po vsih Svetnikih. Žalostniga serca smo se od nju ločili, marsikaka solza je bila prelita, zakaj 12 let je preteklo, kar je domorodni regiment iz Italije nazaj prišel in od tistihmal je vedno pri nas domá ostal. Zadnje dni pretečeniga mesca je pa prišlo visoko povelje, de se imata imenovana 2 bataljona na naglama na noge spraviti in v 7 dneh že na Laško odriniti. Veliko naših fantov je bilo domá na svojim domu, in nekteri clo po 20 in še več ur od Ljubljane. Pa kakó radi so Cesarjev glas poslušali in k orožju skup privreli, se očitno v tem vidi, de v dveh dneh po poklicu so bili že tudi iz daljnih krajev večidel vsi v Ljubljano prihiteli. Ko so v Ljubljani skupej prišli, se niso plašili kakor zgubljene ovcé, temuč kakor vajeni in pravi vojaki so se obnašali. Slava tedej našimu regimentu, ki je, kakor vselej, tudi pri ti priložnosti svoje junaštvo, svojo serčno pokoršino svitlimu Cesarju pokazal! Slava starišam, ki imajo take sinove, ki niso le nar lepši postave med vsimi pešnimi regimenti, ampak tudi v duhu pravi vojaki! Zdej se je zopet resnica pohvalnih besedi poterdila, ktere je v letu 1835 slavni regimenta glavár (oberst) Voher iz Italije tadanjimu deželniemu poglavarju od krajnskiga regimenta pisal, ktere smo tudi mi v Novicah poslovenili, in ktere bodo še v prihodnjih časih pri naših poznih vnukih slovéle. Slava pa tudi manjšim in vikšim oficirjem in regimenta glavárju, ki z našimi vojaki takó prijazno ravnajo, de nam bojo že za tega voljo vedno v ljubim spominu ostali. Naše serčne vošila vas bojo spremljale povsod, kjer boste hodili, in z veselim sercam vas bomo sprejeli, kader boste zopet nazaj prišli! Sej bo Bog našiga presvitliga Cesarja vojske obvaroval, ki vedno po očetovo skerbí, svojim zvestim podložnim ljubi mir ohraniti.

Slovensko slovstvo.

„Drobtince za novo leto 1847. Učitelam ino učencam, starišam ino otrokam v podučenje ino za kratek čas. Na svitlo dal Anton Slomšek, nekdanji apat v Celi.“

Pod tem nadpisam smo sprejeli pred nekimi mesci drugi tečaj slovenskiga letopisa, ki si je že v prvim létu krog in krog po Slovenskim toliko prijatlov pridobil, kolikor je bravcov imel. De — kakor v predgovoru letašnjih „Drobtince“ beremo — lani ni bila ravno vsaka drobtincea vsakimu vseč, ne more drugači biti; takó je bilo in bo tudi za naprej. Kolikor glav, toliko misel. Zabavljati je lahko, boljši narediti pa je težko. Kdor le nekoliko pomisli, koliko težav ima začetek nove reči, ne bo oostro pretreseval vsake nar manjši stvarice, temuč bo veseliga serca sprejel, kar je dobriga, in ne bo ogovarjal, kar mu ne dopade, misleči, de kar njemu po volji ni, bo pa morebiti drugim dopadlo. Vrednik pa eniga ali družiga časopisa biti, je nar težavniši reč. Ko si mislil, in na vso moč si prizadeval, s kakim sostavkam vsim bravcam nar bolji vstreči: se oglasi tu eden tam eden, ki očituje, zabavlja, vpije! To je že navadna osóda vrednikov; takó je bilo in takó bo, dokler bojo

vredniki le človeško pamet imeli in dokler bojo prijatli in protivniki dobrih naprav na svetu. Práv modro so tedej sklenili visoki vrednik „Drobtince“ svoj predgovor, rekoč: „Moje zagovorilo pa nima zamere, ampak zahvalo, de se práv pogovorimo, kako je naša in vaša, ter po tem sklenemo, ktera veljá.“

Vernimo se zdaj k letašnjim „Drobtincam“, in preglejmo jih, koliktere in kakošne so.

Cele „Drobtince“ so se prikazale letas v novi obleki, to je, v novim pravopisu, kteriga bi že zdaj lahko stariga imenovali. To nas je práv razveselilo, kér je očitno znamenje, de je tudi ua Štajarskim novi pravopis občinski pravopis, kteriga zdaj vsi imenitniši slovenski pisatelji po Krajnskim, po Koroškim, Teržaškim in Goriškim pišejo in tudi omikani kmetje brez spodtike beró. Zadnji čas bi bil tedej, de bi se od pravopisa tudi pri nas nič več ne govorilo, kér ni nad njim toliko ležeče, kakor nekteri mislijo, ki se nemorejo, čez abecedo povzdigniti. Saj to vsak izobražen človek vé, de ga še ni v nobenim jeziku in de ga tudi nikdar ne bo — popolniga pravopisa, in de je prazno prizadevanje, taciga iskati; de torej tudi naš sedanji pravopis ni brez pomanjkljivosti. To pa je njegova gotova prednost, de z majhnimi razložki ga večí del Slovanov našiga Cesarstva piše; in v ravno ti občjosti obstojí tudi prednost nemškiga, laškiga, francozkiga pravopisa, če ravno nobeden izmed njih ni popoln. Kdaj bojo tedej tudi Slovani jenjali abecedarji biti?! Oj! de bi si pač druge narode: Nemce, Lahe, Francoze, i. t. d. v izgled vzeli, kterim je več na reči, kakor na čerki ležeče! Naj bi Slovenci raji več pisali in dobriga, kakor pa se preganjali za góle čerke in se takó zmirej med abecedarje povračevali! *) Pač res je: de čerka morí, duh pa oživlja.

(Dalje sledí.)

Na pósodo

se dobí 100, 200, 300, 400 do 1000 goldinarjev proti temu, de se bojo obresti ali čimži po postavi odrajtevale, in posojeni denar se ravno takó kakor sploh otročji denar zavaroval ali zažihral. — Če se bo denar nazaj terjal, se bo to 3 mesce pred napovedalo; ravno takó bo pa tudi tisti, ki bo hotel izposojeni denar nazaj plačati, mogel to 3 mesce popred napovedati. Sicer se pa oznani, de se posojeni denar ne bo kmalo nazaj terjal, če se bojo obresti vselej ob pravim času odrajtovale. — Gosp. Mihel Pregel, oskerbnik Križanske gosposke v Ljubljani, bo te denarje na posodo dajal, obresti poberal i. t. d.

V Ljubljani 1. listopada 1847.

*) Še nam po ušesih šumi nekdanje gerdo prepiranje zavoljo slovenske abecede (Slovenischer Abc-Krieg), ki je na zadnje clo z dre... jenjalo!!!

Žitni kup. (Srednja cena).	V Ljubljani		V Krajnju	
	6. Listopada.		2. Listopada.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače....	2	45	3	8
1 > > banaške...	3	—	3	10
1 > Turšice.....	1	50	1	54
1 > Soršice.....	—	—	2	23
1 > Reži.....	2	—	2	20
1 > Ječmena.....	1	40	—	—
1 > Prosa.....	1	59	1	56
1 > Ajde.....	1	51	1	38
1 > Ovsá.....	1	2	1	2